

Pokarm: larwy owadów żyjących w drewnie, mrówki oraz ich larwy, gąsienice, nasiona sosny, świerka i buka, drobne owoce.

Waga: 75 g – 95 g

Rozpiętość skrzydeł: 35 cm – 45 cm

Ilość jaj: 4 - 7 sztuk

Okres wysiadywania jaj: 11 – 12 dni

Najlepszy czas do obserwacji: zima, wczesna wiosna

Ciekawostki:

Dietę uzupełnia zjadając pisklęta sikor i muchotłówek. Wyciąga młode ptaki z budek lęgowych, jeśli zostaną wzmocnione blachą przy wlocie – rozkuwa boczne ścianki by dostać się do piszczącego dania. Spożywa także nektar oraz padlinę.

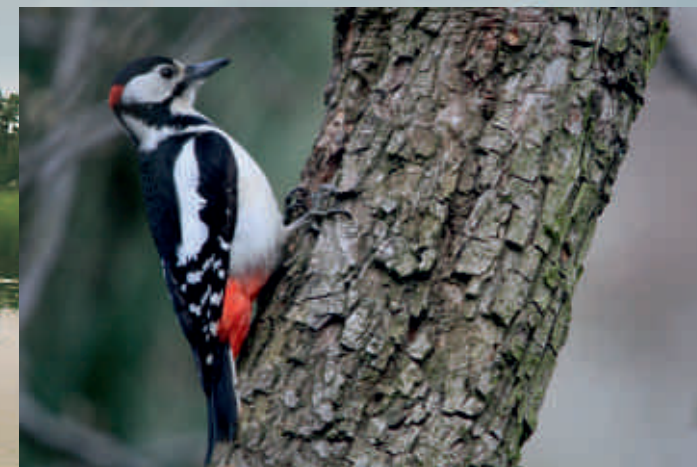
Ostatnio często obserwuje się wykuwanie dziur w styropianowym, otynkowanym ociepleniu domów. Dzięcioł stukając w taką ścianę słyszy głuchy odgłos, podobny do tego jaki wydaje spróchniałe drewno, kryjące owady – zachęca go to robienia dziur.

Do opuszczonych dziupli tego dzięcioła wprowadzają się kowaliki, sikory i muchotłówki – jest więc ważnym „dostawcą” miejsc gniazdowania.

PTAKI

Parku Krajobrazowego “Dolina Baryczy”

DZIĘCIOŁ DUŻY

fot. P.Śnigucki

fot. P.Sendecki lotki dzięcioła dużego

fot. L.Matacz

fot. P.Sendecki wióry z wykuwania dziupli

Dofinansowano ze środków
Wojewódzkiego Funduszu
Ochrony Środowiska i
Gospodarki Wodnej we
Wrocławiu

Dolnośląski Zespół
Parków Krajobrazowych,
ul. Puszczykowska 10,
50-559 Wrocław
www.dzpk.pl
Wrocław 2016

Dzięcioł duży (*Dendrocops major*)

Great spotted woodpecker, Pic epeiche, Buntspecht

Znany też jako dzięcioł pstry większy. Najczęściej spotykany ze wszystkich występujących w Polsce dzięciołów. Greckie słowo „dendron” oznacza drzewo, zaś słowo

fot. P.Śnigucki

„kopto” znaczy stukać – stąd mamy łacińską nazwę tego dzięcioła. Jest sporym dzięciołem – długość ciała dochodzi do 25 cm. Dorosłe samce można rozpoznać po czerwonej barwy plamie z tyłu głowy (samice takiej plamy nie mają). W naszym kraju występuje we wszelakich lasach, większych sadach oraz parkach. Dziób ma bardzo mocny, zapewniający zdolność do rozkuwania twardego drewna. Chętniej jednak kuje miękkie drewno jakim jest olcha lub topola osika. Samiec pilnuje swojego terenu ogłaszając to przez szybkie bębnienie – w suche gałęzie,

sęki lub metalowe elementy. Robią to nie tylko w miastach (kując w lampy, rynny, płyty blaszane) – ale nawet na obrzeżach lasów, wykorzystując kratowane metalowe słupy energetyczne. Gniazdo zakłada w dziupli, którą wykuwa w pniu, lub konarze zazwyczaj samiec – co roku nową. Wybiera drzewa osłabione przez grzyby, wlot umiejscawiając pod owocnikiem huby. Głębokość dziupli sięga około 30 cm, na końcu której tworzy komorę

fot. P.Śnigucki

lęgową o średnicy do 10 cm. Jej dno jest wyściełane drobnymi wiórkami drewnianymi. Wejście do dziupli ma średnicę 5-6 cm. Jaja w ilości 4 – 7 (czasem 8) sztuk wysiadują na zmianę przez 11 – 12 dni oboje partnerzy. Pisklęta opuszczają dziuplę dopiero po około 21 dniach. Wówczas ptaki dzielą się na dwie grupy – samiec i samica opiekują się każdy częścią potomstwa oddzielnie przez około 10 dni, w różnych częściach swojego terytorium. Zdolność do rozrodu osiągają po roku.

Dzięcioł duży nie specjalizuje się w pozyskiwaniu ściśle określonego rodzaju pożywienia – szuka go tam, gdzie sprawi mu to jak najmniej zachodu. Często można napotkać zimą w lasach szyszki wetknięte w korę pni dużych drzew. Są to tak zwane „kuźnie” – miejsca w których sprytny dzięcioł mocuje szyszki by wyłuskać z nich nasiona. Pod takim drzewem leżą duże ilości rozłupanych szyszek.

fot. P.Sendecki dziupla dzięcioła dużego w świerku

fot. P.Śnigucki